

Иван Вазов

Заник слънце

Пускай умру, но я умру – любя.

Пушкин

Заник слънце. Но се любя още
светли блянове и майски нощи,
красотата, чарът и чудесни,
любовта с възторзите й небесни
(в тия гърди – пак трептежи пресни):
аз се любя още.

Заник слънце. Но се любя жежко
тоя свят – на плач и смях долина,
пълна с храсти и цветя градина –
на битъето нектара, пелина
(близко ми е всичко човешко):
аз се любя жежко.

Заник слънце.но се любя нежно
усмихът приветен на зората –
сънищата млади на душата,
на живота – туй море безбрежно –
бурите и песента крилата –
аз се любя нежно.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5083>]